

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fora de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració Cadeña de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números,

RESPOSTA MEREXEU, GERMANS.

L'IGNORANCIA de dia 3 d'aquest mes me va despara aquesta bala-rasa:

«UN D'ARTÁ:—¿Sou mòrt ó viu? ¿Rebeu es periòdich que seguim enviant-vos?»

Vatme t'aquí afixat dins un fandango y més perdut qu'un escarabat entre borres.

Hey ha preguntes tan difícils de contestá, com males d'entendre eran un temps, segons contan, ses respòstes d'ets oráculos; perque, un, de prònte y sense está preparat, no sab per quin cap les ha de prendre, ni per ahont les ha d'enfilá.

Quant me sortís qualsevòl desconegut de darrera un cap de cantó y sense retòriques me digués si li vuy dexá una dobla de vint, es segú que'm donaria un susto des més gròssos, però sempre li podria dí ó que no me fas amb gent de tantes campanilles, ó que no la tench... dexadora; però preguntarme si som mòrt ó viu, amb tants de motius com me sobran per está causat y mòrt, y tants pòchs com ne tench per podè dí que som viu, es, francament, posarme entre s'espasa y sa paret.

Un homo qui acaba de pagá quatre tères de consuns y de resultes de prendre aquesta opiata en quatre parts queda mitx estarrufit; que entre matrícula y territorial, ó sia entre sangries y sangoneres, l'han posat á punt de prendre bròu; qu'han vengut á acabar-lo de balda exigintli es pago d'un parey de jornals á n'es camins de la Vila, ó lo qu'es igual y per ventura més bò de sofrí, li han plantat un sinapisme á cada cama y, per si axò no bastava, acaban per ferli dú á n'es clotell es vexigá de s'impuesto per blat y sal, ¿qu'ha de contestá á n'es qui li pregunta si's mòrt ó viu?

Sa respòsta cau de son pès: som viu perqu'encare qu'amb péna, alen; però no me falta més que sa sempenta per fé es batagòt. Estich á ses tres pedretes. tench l'ánima que'm cau, y no me gòs moure per pò de trepitjarlem.

Aquesta es sa principal rahó que m'ha assistit fins aquí per no xitá ni motá.

Qu'es qui son, ó preténen essè vius com una plata cridin y escriguen perque á lo ménos parlin d'ells, pot no está sempre ben fèt; però está en mòda y lo que usa no té escusa; are qu'es qui anam mortals, cop-piu y ala baxa hajam de sortí de punt y baladretjá com esperitats, ni es fácil ni natural.

Qui no té delit no canta. Per axò m'han passat mesos sense enviá á L'IGNORANCIA cap d'es méus articlètjos buyts de conte y d'es quals bellament se pòt dí que sèt aumuts no fan barcella.

En bones mans está es pandero, pensava sempre qu'havia acabat de lletgi un número nou d'es setmanari, y per un frare no s'acabat es convent, deya cada pich que m'entravan ganes d'escriure quatre retxetes.

Però s'indirecta m'ha ferit á n'es viu, encara que m'en quedi pòch, y per demostrá á n'es qui la m'han tirada que no tench sa pell de tant de grux que no me temi de ses poñides, he posat má á ploma per enviarlos sa méua fè de vida.

Ben mirat, ni es nou ni estrañy es procediment empleat en mí p'ets ignorants majós.

Els son ets *administradós econòmichs* y jò un *retirat* á na qui per abonarli sa paga li fan presentá es papés de tant en quant; ó, amb altres termes, tròban, y es molt just, que per enviá de franch es séu periòdich, es regulá que los escriga s'agraciat (entenguemmos, no de còs ni d'òbres) qual que coseta que pòt no valè rès, però a lo ménos fa embalum. Amb axò qualcú hey pert, y no som jò.

Casualment, y Déu vulga qu'en surta hé, esceptuant L'IGNORANCIA que no me còsta rès, he resòlt renegarme á rebre d'aquí endevant cap classe de papé; perque estich cansat de dú amb ells sa pòst á n'es forn, y no crech sortirnè perjudicat baratant es mitx fuy que pòt tocá escriure, un mes amb s'altre á un curt de gambals, amb tot un periòdich ahont hey pòsan lo que pensan y súan uns quants qui la saben llarga.

Amb so temporal que correm, si un

homo no trèu bé es bièxos, está perdut pe' sa bèca.

Per axò tench declarada guèrra á mòrt á n'es papés, convensut de que molts estirian massa á plè á ca-nòstra, si no fos per ells.

Una carta, encare que may la contestin, sempre costa es dobleret d'es carté; á un diari, ó per adelantat ó per atrassat, li han de paga tota sa suscripció, maldement se perdin la mitat d'es números p'es camí.

Encare no está aquí es rè, perque á la fi, amb aquests casos un sempre es *dueño* de doná sa pòrta p'ets uys y *cerrarse á la banda*; sino que mos envestin sovint altres classes de papés que son un atach brusco á sa nòstra tranquilidat y sa sentència de mòrt de sa nòstra butxaca.

Vé es comissionat ó es satx y mos dona, gratis *por supuesto*, sa papeleta d'avis per aná á pagá dins tants de dies sa contribució tal ó qual; y no es petit es retgiró que prenim amb aquell pape-ret que á n'es parexe no mos havia de fé assunto, perque el mos déxan sense demanarnos rès.

Descuydemmos una mica y mos ne traginarán un'altre diguent en bones paraules que ja mos han fèt gastos, y que mos vendrán sa camia de demunt si continuam sotjant y fent es mòro.

Lo matex mos passa en sa cédula personal, incomparable adelanto d'es nòstros dies, per mèdi d'es qual es declarat persona, qualcú qui per ses séues especials circumstancies y regoneguts merits, deuria caminá de grapes.

No hey ha dupte de que tot adelantá.

Eu temps primé era molta sa gent, però pòques ses persones; avuy en dia heu son tots es caps de casa, encare que sian caps sense cervell.

A pesá de tot, jò m'aflux d'es títol que me pòt doná sa cédula personal, solament per no rebre ni tení paperòts á dins ca-méua.

No vuy solament fé escepció d'es papé d'estat, que sòl torná papé d'estrassa, ni d'es papé moneda, que está en perill de resultá papé hañat.

UN D'ARTÁ.

¡¡JA 'U ES!!

SA REVEL-LA.

(Continuació.)

Alleugerant es còs, aquell sant homo se disposà à alleugerà s'ànima; s'axecà, y cruzantsè de brassos amb sa cara fregant sa mèua, esclatà:

—¿Qu'hey tròba? ¿Qu'hey tròba, señó Pau, qu'hey tròba?

—Però, Don Tòni, si jò no sé rès.

—¿No sab rès? Ydò ja 'u sab; l'he de matà y l'he de dú à pèrdre, vench de cercarló y de cercá es missè..... no los he trobats.

—Però, Don Tòni, ¿quí ha de matà?

—¿Quí? ¿Y axò me pregunta? L'he de matà à ell.

—Però, Don Tòni, ¿quí es ell?

—S' *estrafolari*, sí, señó Pau, y la s'ha de menjá, ¿la veu? la s'ha de menjá.

Y m'aficava dins ets uys aquell papé mastegat qu'havia trèt amb sa pistòla.

—La llegesca, la llegesca, y llavò me dirá lo que faria. No vulga tení infants, señó Pau, no vulga tení infants.

Y esclatà amb plòrs, rebatentse demunt una cadira. Vatz aprofitá aquella *crissis*, y fent un esfòrs per no riure, VATX llegí aquella carta, esca de tant de renòu. Estava escrita demunt papé amb orla afligranada, y deya axí:

Á ESPERANCITA.

Por mis ardientes miradas,
Por seguirte hasta á misa,
Por lanzarte mi sonrisa,
Habrás visto que me agradas.

Esperanza encantadora,
Flor del humano pensil,
Azucena del abril,
Por tí mi corazón llora.

Ya sé que vives esclava
Y que mi amor es delirio,
Pero no espanta el martirio
Cuando Amor su flecha clava.

Sé que tu padre ¡tirano!!
A nuestro amor se opondrá;
¡Infeliz!!! ¿Que logrará
Si quieres darme tu mano?

Sé que lucharán con brío
Por más que á tí no te cuadre,
La estupidez de tu padre
Y el amor del pecho mio,

Y cada lágrima tuya
Será una gota de hiel
Que le aaré tragar á él
Cuando la lucha concluya.

Sé, mi querida Esperanza,
Que pesa más, por desdicha,
El oro vil que tu dicha
De tu padre en la balanza.

Mi sangre hierte al pensar
Que puede hundir el platillo
La bala de un cachorrillo...
¡Perdona mi delirar!!!

Perdona, si loco ataco
De tus mayos al autor...
Si sabes lo que es amor
Sabes que te adora

PACO.

P. D.

Porque veas prenda mia
Que tus deseos acato,
Recibirás mi retrato
Sacado en fotografía.

Acabada un pich sa lectura, VATX torná comensá just per fé temps, però Don Tòni s'axecà plantantsè devant mí amb ses mans devall xèlla y esclamant:

—¿Que faria? ¿Que faria? He trobat aquesta carta dins sa piqueta de s'aygo beneyta de sa mèua fiya..... he cercat més d'una hora es retrato de s' *estrafolari* y no l'he pogut trobá, ja'l deü tení ella à llòch sagrat; posaria es còll que el dú cosit dins s' *escapolari*..... Per lo manclada qu'está sa carta y per ses llagrimetes que l'han reblanida, ja se conex, señó Pau, que fa temps que s'enténen. ¡Veja quins *Pare nostros* resava ántes de adormirsè sa paloma sense fel! Gastau en confraries y sociédats perque vos surten devòtes, y quant vos pensau qu'han prè devoció à un Sant, es Sant es un *estrafolari*..... No'l coneche, però es segú que té cara d' *assesino*..... Vostè qu'ha hagut de comportá qu'anit acompañas sa mèua fiya m'ho pòt dí. Ja sé que no la cerca à ella..... ell lo que cerca es sa mèua suó, sa mica de llecó que un homo à fòrsa de trabay ha aplegada. Feys es ca *erissoné* tota la vida, dessustau el gènere humá, feysvos dolent per no rès, feys dá sa sanch à n'ets amichs, parents, coneguts y benefactors, privavos de fruytes primerenques, passetjau capells rars, perque llavò s'en venga un *qualquiera*, un *nonéns*, un *túdis*, un *pèrdis*, un *estrafolari*, y després d'amenassarvos amb bales de *cachorrillos* y de dirvos *tirano* y *estupit*, carrech amb sa fia y ses doletes.

Observacions, reflexions, arguments, seguridats, noticies, *tílo*, *calaguala*, oferiments, tots aquests calmants mesclats y à fòrtes *dòssis* arribàren à serví de qualque còsa. Es cap d'una hòra no estava tranquil, però s'havia aquietat. Per acabar-lo de reblaní, Doña Tomasa (que havia tengut un ram d'histèrich oportú) va fé entrá sa seua fiya caminant à mòdo de centurió de Dijòus Sant, y amb ayre de dama jove de sainete, cada llágrima còm es puñy: y quant va essè devant son pare, que feya còm qui no l'hagués reparada, se dexá caure en sech de *jo-noyons*, va dí sa lliadó xinglotada que havia après, y sense cap jurament quantre Déu ni cap promesa quantre en Paco,

me va dexá son pare fèt un *dali-bròu*. Tots es vapors noçius de sa ràbia se havian condensat amb sa frescura homida de n' *Esperanceta*, y p'es fines-trons de sa fisonomia aquell sant hòmo remuyava mocadós à *té* qui *té*. Va comporta que jò (per pò d'un accident casual) buydás sa pistòla, que resultá carregada de sal, y sa seua señoira va entrá pòch després per acabá de fé es repèl; asegurantli entre gemechs y moviments de cap, qu'encare qu'ella s'havia sospitat còsa, no li havia dit rès per no disgustarlo, y sobre tot per pò d'una desgracia, encare qu'ella sempre havia cregut qu'allò seria una bambolla de sabó.

Va fé prometre à sa seua fiya, devant tothom, que ferian vendre per *sota má* totes ses novèl-les *alarmants*, ménos aquella d'en *Coete* que li parex moral y li agrada perque es de ses pòques en que s' enamorad fa mala fi.

Després de tanta xerradissa, plòrs, crits, desmays y tremoló de nirvis, aquella casa se tornava à pòch à pòch habitable, y just à n'aquell moment en que tocavan les onze, rompé, baix de sa finestra des despatx de Don Tòni, ahont à les hores estavam, sa revèl-la d'es glosadós que feyan rol-lada devant es portal de sa taverna d'abaix y enrevoltats de jovenèa, mestresses, *axueleros* y bergantells, vigilats d'un tròs lluny p'es dos *serenos* d'es barrio.

Me sab greu no tení eyma per fé quatre corregudetes (còsa que agrada molt à la gent) per ses rotes de sa filosofia, perque are vendria còm l'anell al dit fé notá que quant à ca Don Tòni ses lengos havian calmat ets esperits, à sa taverna d'abaix ets esperits comensàren à exaltá ses lengos. ¡Profunda observació de gran enseñansa (còm moltes altres) per s'humanitat!!!...

No m'es possible per molts de motius recorda totes ses glòses. A n'es comensament d'aquella espècie de *jòchs espirituosos*, no tenian més mèrit qu'essè còm totes ses altres; *redondilles* xapades tirant cada mitat p'es seu còll, però quant es resolís y s'aygordent posàren à *gran* aquelles testes plenes d'espònja, quant à fòrsa de such se secaren ses gargamelles, quant ses sílabes finals sonàren de cap de nàs, es glosadós estavan vertaderament inspirats. Ses glòses de picat, (que supòs engrades per sa *má oculta* d'es sobre-posats *disidents*) ferian à n'es viu; y à n'es mèu amich Don Tòni, cada una d'elles li produhia s'efecte d'una bufada de vent que péga de cara à un coniet de guix:

«Per mí deü passá el rosari
O fa vida penitent,
Tròb que mos plañy s'aygordent
El Señó Tòni es Clavari...»

«Cavallés, tothom té tripa
Qu' amb sa fam li mou renou:
Fanals y llengo de bdu
Per no fé rès es xaripa.»

«Amb un gènere nou tan rós
Tota la gent se pensava
Que tornaria rumbós:
Aldòs, treys es mocadós,
Y li torcaréu sa bava.»

Entre glòsa y glòsa sa rol-lada d' es carré movia un escándol de riayes, potades, crits, mansbelletes, brams, mèulos y altres imitacions vocals antartiques, que no son del cas anomená: à tot axò, à més de capetjá quant ses glòses se feyan personalíssimes, va prende Don Tòni algunes vòltes actitud d' Emperadó romá presenciant un martiri, encare que á cada una jò el tranquilisava axí com milló sabia, però amb sa derrera saltá de sa cadira com un lleó picat d' escorpi.... y se torná asseure amb so cap aficat à dins ses mans. Aprofitant aquella ocasió, m' en vax devallá resòlt à negá ses musses à dins es such de parra, però no vax poré aturá que mentres devallava s' escala li ensaltassen aquesta, que parexia fèta amb sos baxos de sa malícia y de sa mala intenció:

«Si té es brás dret arronsat,
Conex un metget sa fiya
Qu' es bastant agoserat
Per dexarlo qualque dia,
Amb so còs del tot baldat
Y amb sa bossa ben mostía.»

À forsa de rahons, y de vèrbes, y de rollets y de botelles, vax amarà s' ardó poèlich d' aquella gent, que com un esbart d' estornells anáren à fé bogiòt à un' altre taverna.

Amb sos glosadós va desaparexe es truy, y haventse fét tan tart que ja era la mal' hora, es veynats prengueren redòs per tení pòca sòn l' endema, y aquell carré va quedá amb pau y tranquilidat.

Don Tòni, acabada ja sa forsa moral y bastant cansada sa física, s' en havia pujat à gèure quant vax torna à la casa, y sa méua dòna havia acompanyat à colgá n' Esperanceta.

À sa sala me vax topá amb Doña Tomasa qu' amb aquell ayre profetich y tò d' infabilidad que me fa tanta enveja, me va dí agafantme per un bras:

—¿L' ha vist, Señor Pau, amb tanta pistòla y amb tant d' escándol?... ydò demá dematí ja no parexerá es matex ni pensarà en rès.

—¡Vostè sab fé miracles, Doña Tomasa!!

—Ca! Señor Pau, li dich que demá el tendrém tot xelest per sa fèsta..... perque quant una dòna vòl, tots es recels y disgusts de s' homo quedan quant se despèrta aferrats à n' es barret de jèure, y à la fi no hey sent ni hey ven: lo que impòrta es sebrerli posá es barret fins à ses oreyes.

Jò qu' he vist trabajá En *Frascuolo*,
vax quedá convenut.
L' endemá dematí, diada de sa fèsta...
Però axò ja son figures d' altre sostre.

PAU DE LA PAU.

À NA MARIONA.

Com replega volant sa papayopa
S' esència de ses flòrs,
Axí vas aplegant tu, Marionna,
S' encens de molts de còrs.

May estás tan aplé com asseguda
En mitx d' enamorats,
Que just verderolets à sa beguda
No afinan es filats.

Aquell te diu hermosa; aquest estrella,
S' altre, bresca de mèl;
S' altre, que estarte pròp, per maravella,
Es com que está en el cèl:

Que son ses téues galtes dues ròses,
Ets uys, dos estelets;
Y tu, tota gojosa, paras llòses.
Per agafa corets.

Un còp, pòsas per esca una mirada,
Un' altre, dolsos mots;
Y ets auçellets beneys, quant fas tibada,
Se déxan 'gafá tots.

Bé fas! segueix. Plometes de cap d' ala,
No'n tindrás moltes, no:
En canvi aplegarás, bella tenrala,
Molt de piomatigó.

Vendrà dia que vulgas fé tibada
D' un auçellet tot sòl:
Y ja no hi trobaras à s' abeurada
Sino qualque mussòl.

Are qu' hey ests à temps, pensey, Maria;
Que en comensá à allargá,
Com sa jaya Miquèla, vendrà dia
Que 't quedarás en lá.

¿No' u creus? ¡Pitjó per tú! Si, papayona,
Segueys espipellant,
Veurás com ets auçells al fi, Marionna;
S' en van, volant, volant.

PEXET.

XEREMIADES.

Are se motetja de si farán travessá es carré d' en Rubí amb sa placeta des Banch de s' Oli.

No mos atropellem; aquestes còses convé ferles à poch à poch.

Bé es veritat que diuen que sa casa que fá nòsa es véya y que no costaria molt.

També es véya sa volada de teules que hey ha devant la Missió, y amenas-sa matá qualcú, y no costaria rès retayarla, y, *per axò*, no se retaya; basta pròu que L' IGNORANCIA heu haji *perposat*.

D' avuy endevant ja sabem qu' hem de fé: proposarém tot lo contrari de lo que pensam, y axí tal vòlta quedarém servits.

Y are *perposam*, à n' es qui correspòn, que concedescan dues hores (de la una à les tres des decapvespre) à n' es municipals perque puguen dormí en havé dinat, en lloch de ferlòs está de plantó mirant si cauen tèules ó si tiran aygo, ó si hey ha bregues.

S' entén, per dormí à ca-séua, perque en quant à dormí p' es carré, axò ja heu fan há estona.

*
**

Encara diuen que tresca per aquí un alemany que replega escarabats per dins Mallorca.

Si cerca *escarabats mallorquins*, especials des nòstro pays, li recomanam que vaji à n' es cementèri de Son-Trillo, y que agaf arreu ses tombes y capelles modèrnes; que entri dins ses iglesies y agaf la major part des quadros pintats dins aquest sigle; que pas per una botiga de devés es Born y sempre en trobara qualcun; que s' afich dins La Sala y n' omplirà un serró; y per fi, que guayt à n' es Seminari, y en veurá à ferfellons d' escarabats entre borres.

Si aquest alemany en replega just uns quants de cada casta, ja pòt fé construhí una gran escarabatera, perque son molts y gròssos ets escarabats que ja crian à Mallorca; no heu deym per vanagloria.

*
**

Per no essè manco que qualsevol des periodichs de Ciutat, L' IGNORANCIA també fa à sebre que Don Juan Gilabert y Verd, d' Inca, jove *ignorant* de lo milloret que corre, ha près es grau de Missè, à s' Universidat de València.

Tot li sia enhorabona à ell y à sa séua apreciable familia.

*
**

Lectors ignorants: Si vos fan falta mòbles d' aquests *de Viena*, nòtros vos sabem una conveniència. Anau à can Bernat Obrador, de Cort, qu' en té abastament d' aquests mobles perque poguen triá. N' hi ha de tota casta; y diu En Bernat que los trobaréu més baratets que abans. Y llavò també sabem de bona tinta que si sou ignorants de grux de rey, y teniu bò amb la casa, no vendrá à mitx any à fé es contet.

Are, amb axò,.... voltros matexos. Ja veys que no se vos pot parlá milló.

*
**

L' *Opinió* y es *Diari de Palma* varen

matà es músich majó des Retgiment de Tetuan, à bordo des vapor *Isabel la Católica*.

L' *Ancora* dugué el Bisbe nòstro à veure ses fragates de guèrra qu' han estat dins badia.

Ni es músich es mòrt, ni el señó Bisbe ha anat à ses fragates.

Ast se escribe la historia.

¡Valga que se rectificáren aquestes noticies!

*
**

Es comensat á sortí, aquests dies, un diari nou, (y van sis) titulat *El Comercio*, estampat à s' imprenta nova d' es carré de s' Aygo.

Li desitjam que no fassa aygo, sino suscripcions per llarch, molts anys de vida, si s' encamina bé, y poch maldecaps.

*
**

Diuem que à Santa Maria hey ha un homo etzizat, y que tot es poble va en revelt per sentirlo desvarietjá.

S' asunto es que s' al-lota no 'l vol y que ses bruxes li han donat un mal bossí.

Ja 'l compatim de bon deveres y si poguessim donarli remey ni donariam; pero, un cas axí, no val aygo beneyta, ni oracions ni prometènses. Tot lo més podria essè que se *desetsizás* amb un bon verdañy mal esporgat.

Qu' heu provin; no se pot pèrde rès.

*
**

Un diari ciutadá l' empren contra es *tòros*, diguentne tot lo dolent que amb justícia s' en pot dí.

Llavò, un poch més avall, afegeix, poch més ó manco: «Si per cas hey tornava havè *corridas* aquest mes qui vé, recomanam à s' Empresa que malavetgi à triá es bous qu' estigan ben grassos, y axí pegarán més bé y tendrán més brivada.»

Ben dit: donau heure à u' aquest homo: de dos y rollet.

*
**

¡Y ja 's de rahó! que hey ha poble de Mallorca que passa devant y de bon tòrs à sa nòstra capital, no en quant à ignorancia, sino p' es camí de cèrta instrucció moral y filantròpica.

Figurauvos que à una escola *libre* diuen que per amoxá ets alumnos los regalan estampes amb sos retratos de Prudhon y de Lutero. Lo raro es que aquests retratos no dugan estampats sa vida y miracles de tant bons subjèctes.

Per exemple: abaix d' en Prudhon podria haverhi aquella doctrina que escampava: *Sa propietat es un ròbo*. Y baix den Lutero: «Aquest era un frare que va penjá ets *hábits* per casarsè renegant de sa Relligió. No li reseu cap Pare-nòstro perque morí condemnat.»

¡Lo hò es qu' hey haurá betzòl tant

ignorant que es capás de plantarlos à n' es capsal des llit!

¡Si nòltros heu deym, que es ciutadans quedarém enrera!

*
**

Fa caló per llarch: tothom súa y se acuba, y es qui ténen caseles ó una mica de *Son Tivoli*, per poch que sia, prènen ets atapins y fugen de Ciutat. Bé fan, ells qui poden.

Com es natural, amb aquesta estiuada, tot va calent: tot, fora una còsa, que va més freda que néu.

—¿Quina?—preguntarán alguns curiosos.

Resposta:—Ses eleccions municipals.

COVERBOS.

Un pagès que duya plét hagué d' escriure una carta à n' es séu missè.

Còm que la còsa era important, va ferne dues còpies de sa carta, posanthi aquesta postdata:

«Les hi enviy per duplicat, per si acás una d' elles s' estraviava.»

Llavò les clogué, les posá totes dues dins un sobre, y les va tira tranquil en es corrèu.

*
**

També té gracia aquella altre carta qu' un amo pagès escrivia à n' es séu fíy estudiant:

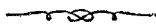
«Pere Antoni: M' han arribat males noticies téues: sé que no estudies gayre, que no vas molt à escola, y que per axò es téus mèstres té ténen una carabassa promesa. Vesme alèrta, Pere Antoni; serva es llum dret y muda aviat de procehí, perque si m' fas vení à Ciutat, t' hi durás sa ma y dirás, òli m' hi ha caygut. Ta mare, ja pòts pensa còm está d' enfadada per amor de tú; y t' envia, d' amagat méu, un duro, perque es dia des téu Sant vajas à fé una vega amb sos quatre amichs y coneguts.—Memories, etc.»

*
**

Y vaja un' altra carta, també bona.

En temps des colera, un menestralet ciutadá escrivia à un amich séu de la pagesia:

«La còsa va malament, fiet. Per motiu d' aquesta incomunicació en que mos ténen, han pujat de tal manera es *comestibles*, qu' una caps de mistos que abans valia dos cèntims are en còsta cinch. Are amb axò, pensa tú còm anirá tot lo demés.»

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Més calen infants que malalties.*

SEMBLANSES.—1. *En que té mortés.*
2. *En que té canons.*
3. *En que hey ha picas.*
4. *En que ténen pinta.*

TRIÀNGUL....—*Maresch-Marés-Mare-Mar-Ma-M*

PREGUNTES...—1. *Totes ses que pòl.*
2. *Ses fadrines y ses ciudes.*
3. *Essent mare Abadesa de un content.*

ENDEVINAYA.—*Una pipa de ví.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Llocco, M. Olecrab y Un Sabatè er dillans.*

Vuyt:—*Un Indioté, Morèu, Un Nèu, Dimòni Mut y Dos Marmoltes.*

Cinch:—*Cop-piu, Un Quimich, Rafalet y Lau Tibieriste.*

Y una no més:—*Moré.*

GEROGLIFICH.

DIQA

CI AI

Et Et Et IOT aaa AKN
COLL

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s' assembla una fésta de carré à n' es cementèri en dia del mòrts?*
2. *¿Y un capellá à una mònja?*
3. *¿Y un segadó à una fragata de guèrra?*
4. *¿Y es claustre de S. Francesch à una figa flò?*

MISTÉ.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que cercan es marinés en dia de mal temps; sa 2.ª, un llinatge; sa 3.ª, un animal, y sa 4.ª, lo que duen à n' es vestit ets hòmos y ses dònes.

UN PUNXA ENGEGAT.

CAVILACIÓ.

NA MARGALIDA AMÉ.

Amb ses lletres d' aquestes tres paraules compòndre un' altre nòm de dòna, sense llinatge.

Q. R.

FUGA DE CONSONANTS.

.UI .E .A .E .E .E.A.
X.

ENDEVINAYA.

Tu qu' ests tan destre, diguès:

¿Quina còsa serà aquexa

Que abans de sa mare néxe,

Es séu fiyet ja la déxa

Per pò de romandre prèns?

UN CONRADÓ.

(Ses solucions dissapte qui cé si som vus.)

24 JURIOL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.